/Ботев се бори със себе си/ /Хорът/

Ти си вече баща само на тия момчета...Те знаят само тебе и те гледат в очите,за да сторят всичко каквото им кажеш! Не умира тоз,който падне в бой за свобода!Стига ви тая награда...Вие ще дадете живота си за да живее България.Мощна,цветуща,богата...Стъпила здраво на тоз полуостров,където българският народ е най-многобройният.От белия Дунав до Егея и от Понта Евксински до Охрида син...
БОТЕВ/решително/ Нощес трябва да се измъкнем от тук.. Трябва да си пробием път до тракийските села.../момчетата се събират около него и го гледат в очите/ Пък..каквото сабя покаже и честта!

/хорът/

Този народ,който е давал в миналото просветители на човечеството,борци за истина и правда,който е дарил на славянството азбука и книжнина,който е проливал кръвта си за да спаси балканските народи от нашественици и робия...Този народ,който се е запазил чист и непокварен, макар и да е носил пет века на плещите си най-безчовечно иго,той има още какво да даде на света...
/осветлението става сякаш нереално,с приказен нюанс,далече се обажда втори трубен призив/
БОТЕВ /На къде отидоха тия момчета? /става прав,оглежда се неспокойно/
/изгърмява пушка/
/Ботев политва да падне на гърба си,но Никола Обретенов,Сава Пенев,Апостолов и Димитър Тодоров скачат и го задържат,полека го поставят на земята и тихо зоват:/
-Войвода...
/правят отчаяни движения,надават тъжни вопли/
ПЕРО /прави знак да мълчат/Тихо...Нямаме вече войвода.
/полека мръква,звездиобсипват небесния свод,месецът изгравя,гората шуми/
/хор с музика/

Умря тъй както винаги бе писал...Тъй както винаги бе искал.Но стига му тая награда - да каже нявга народа:умря ,сиромах,за правда,за правда и за свобода!

/въстаниците откръват клончета цъвнала шипка и го покриват,бавно изчезват в гората/

/хорът/

Тоз който падне в бой за свобода,
той не умира;него жалеят
земя и небо,звяр и природа,
и певци песни за него пеят...